Ὁ Μάξιμος κατεκλίθη καὶ πάραυτα ἀπεκοιμήθη.

Μόλις εἶδε διὰ τῶν χαράδρων τῶν παραθύρων του ὑποφώσκουσαν τὴν ἠώ, ὁ Μάξιμος ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐνεδύθη ταχέως, ἀφεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ὤφειλεν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας του. Κατόπιν δέ, καίτοι ἐξηκολούθει νὰ βρέχῃ ραγδαίως, ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ μικρόν τι δέμα.

Ὁ ἥλιος εἶχε φθάσει ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ σταδίου του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μάξιμος ἀπεχαιρέτα τὴν πρωτεύουσαν.

Δ'

Ὁ Μάξιμος πρὸς τὴν Γαβριέλλαν.

17 Ἰουλίου.

Πολλάκις ἠρώτησα ἐμαυτόν, Γαβριέλλα, ἂν ὁ ἔρως, τὸν ὁποῖον μοὶ ὡρκίσθης διὰ τῶν χειλέων σου, καθηγιάσθη ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ περιεφρόνεις τὸν ἔρωτά μου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶμαι πτωχός, καὶ θὰ προσέφερες τὴν καρδίαν σου εἰς ἄλλον τινὰ ὄλβιον θνητόν, δυνάμενον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πολυτελείας καὶ εὐζωΐας, ἡ ἰδέα αὕτη, Γαβριέλλα, κατεβασάνιζε τὸ πνεῦμά μου.

Καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτε μοὶ ὡμολόγησες τὸν ἔρωτά σου καὶ αἰσθάνομαι εἰλικρινῶς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, συγχώρησόν μοι νὰ σ' εἴπω ὅτι ἀμφιβάλλω. Καὶ ἡ ἀμφιβολία αὕτη, τὸ ὁμολογῶ, εἶνε ἄδικος, διότι αἰσθάνομαι ὅτι μακράν σου μεγάλως ὑποφέρω.

Ὄχι, Γαβριέλλα, δὲν ἀπώλεσες τὴν καρδίαν ταύτην, ἥτις σοὶ ὡρκίσθη αἰωνίαν ἀγάπην. Καὶ ἂν μακράν σου εὑρίσκωμαι ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτον γοητειῶν καὶ τοσοῦτον καλλονῶν, πίστευσον ὅτι διετήρησα αὐτὴν ἀμίαντον ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ, δυναμένου νὰ με καταστήσῃ ἀνάξιον τοῦ ἔρωτός σου.

Σ' εὐχαριστῶ μυριάκις, Γαβριέλλα, ὅτι ἐν τῇ ἐπιπόνῳ καὶ πολυκυμάντῳ τοῦ βίου σου πορείᾳ ἐξέλεξας ἐμὲ ὡς συνοδοιπόρον σου καὶ εἰς ἐμὲ ἀφιέρωσες τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας τῆς εὐτυχίας σου. Ἡ εἰλικρινὴς αὕτη καὶ αὐθόρμητος ὁμολογία σου μὲ ἀνυψοῖ ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων ματαιοτήτων καὶ τῶν φιλοδοξιῶν τοῦ κόσμου. Αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ἐκχειλίζουσαν ἀπείρου εὐγνωμοσύνης καὶ τὴν χεῖρά μου τρέμουσαν, ἐνῷ χαράσσει τὰς γραμμὰς ταύτας. Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, γλυκεῖά μου φίλη. Ἡ ἐκλογή σου αὕτη ἀποδεικνύει ὅτι κατενόησας κάλλιστα, Γαβριέλλα, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐτυχία δὲν ἐξαρτᾶται εἰς τὰ πλούτη ἑνὸς φιλαργύρου ἢ εἰς τὰς ἐψιμμυθιωμένας καὶ πομπώδεις ἐπιδείξεις φαντασιοπλήκτου τινὸς νέου, ἀλλ' εἰς τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον ἔρωτα, ὅστις ἔγκειται εἰς τοὺς παλμοὺς δύο συγχρόνως καρδιῶν, συμπασχουσῶν καὶ ἀγαπωμένων ἐναλλάξ. Ἤδη οὐδὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τοῦ ἔρωτός μας, ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ καὶ ἡ καρδία σου ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Ἀλλ' ἔσο ἐπιεικής, Γαβριέλλα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ βιβλία μου. Αὐτά, ἐν στιγμαῖς ὀδύνης καὶ δυστυχίας, ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ οἱ μόνοι μου φίλοι, καὶ αὐτὰ μὲ παρηγόρουν ἐν ἡμέραις ἀθλιότητος καὶ ἀπελπισμοῦ. Δὲν θέ μοι ἀρνηθῇς λοιπὸν τὴν χάριν ταύτην!... Ἄλλως τε, τί θὰ ἐσκέπτεσο ἂν ἡμέραν τινά σοι ἔλεγον: «Παραιτοῦμαι τῆς ἐργασίας, ὅπως ἀφιερωθῶ... ἢ μᾶλλον ὅπως πωληθῶ εἰς σέ;» Ἀναμφιβόλως θὰ ἤρχετο ἡμέρα, ἔσο βεβαία, καθ' ἣν θὰ ἐδείκνυες ψυχρότητα καὶ ἀποστροφὴν εἰς ἐμέ, διότι θὰ μ' ἐνόμιζες ὡς ἄνθρωπον, ἐπιζητοῦντα τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὴν περιουσίαν τῆς συζύγου του. Τοιαῦται εἶνε αἱ ἰδέαι τῆς ἐποχῆς μας. Τὰς τοιαύτας ἑνώσεις ἡ κοινωνία ὀνομάζει *γάμους ἐκ συμφέροντος*, διότι ἐν αὐταῖς δὲν εἰσχωρεῖ τὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ἡ φιλοκέρδεια ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ αἰσχροκέρδεια.

Ἄφες με λοιπὸν νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου καὶ νὰ καταστῶ ὠφέλιμος εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τοὺς ὁμοίους μου, καὶ τέλος εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν διὰ βίου θ' ἀγαπήσω· ὅταν δὲ ἡ ὥρα ἐπιστῇ, καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ εἴπω: «Κατέλαβον ἀξιοπρεπῆ θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ διὰ τῶν κόπων μου· ἤδη δύναμαι ἀνέτως νὰ ζήσω, ν' ἀγαπήσω καὶ νἀγαπηθῶ», τότε μόνον θὰ ἔλθω πρὸς σὲ καὶ θὰ ἑνώσωμεν διὰ βίου τὰς τύχας μας.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἡ ὥρα αὕτη ἐπέλθῃ, ἔχω ἀμετάτρεπτον σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργον μου, ὅπως δυνηθῶ ν' ἀποκτήσω τὴν χεῖρά σου, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσω ἐνώπιόν σου ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἰς σὲ ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν μου. Ὄχι· δὲν θέλω ἄλλο τι παρὰ σοῦ εἰμὴ τὸν ἔρωτά σου· σὲ μόνον ἀγαπῶ καὶ οὐχὶ τὴν περιουσίαν σου.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἦμην ἄξιος τοῦ ἔρωτός σου. Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ περιμένωμεν· ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσω τὰς σπουδάς μου· διότι μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν εὐτυχίαν μας. Δὲν ἀγαπῶ τὰ πλούτη καὶ τὰς ματαίας ἐπιδείξεις, ἀλλὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦτέστι τοῦ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ ζωὴν εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν.

Ἂν δὲ ἡ ἐλπὶς αὕτη μᾶς χωρίζῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος, σκέφθητι ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἔλθω πρὸς σὲ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, οὐδενὸς ἄλλου ἔχων ἀνάγκην εἰ μὴ τοῦ ἔρωτός σου. Ἔχε λοιπὸν ὑπομονὴν καὶ οὐδὲν δύναται νὰ διασπάσῃ τὸν ἔρωτά μας.

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου διακόπτονται ἐπί τινα καιρόν, ἔχω σκοπὸν νὰ ἔλθω νὰ σ' ἴδω μετὰ πέντε ἡμέρας (23 τρέχοντος). Εἰπὲ τοῦτο εἰς τὴν ἐξαίρετον θείαν σου, τὴν ὁποίαν ἀπὸ καρδίας εὐχαριστῶ διὰ τὰ εἰλικρινῆ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά της· ἴσως ἡ ἀγγελία τῆς ἀφίξεώς μου μεταδώσῃ αὐτῇ νέαν ζωήν.

Ἀγάπα με λοιπὸν πιστῶς, Γαβριέλλα μου, καί, ὅπως ἐγώ, ἀγάπα τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφήν μου. Γνωρίζεις ὅτι εἶνε πολὺ δυστυχεῖς, ὅπως δὲ πάντες οἱ πεπτωκότες, ἔχουσιν ἀνάγκην ἀγάπης μᾶλλον ἢ οἴκτου· διότι, ὁ οἶκτος εἶνε τὸ ἔσχατον μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων.

Ὑγίαινε, Γαβριέλλα, καὶ ἀγάπα πάντοτε τὸν μέχρι τάφου ἀφωσιωμένον σοι

Μάξιμον.

Ε'

Ὁ Μάξιμος πρὸς τὴν Βιλελμίνην.

17 Ἰουλίου.

Αἰσθάνομαι ἀπερίγραπτον χαρὰν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, Βιλελμίνη. Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν εἰσέτι, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, ἥτις μᾶς συνέδεε κατὰ τὰ ἀθῶα ἔτη τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας, ὅτε φαιδροὶ καὶ ἀμέριμνοι περιτρέχομεν τὰς εὐανθεῖς ἐκείνας πεδιάδας, αἵτινες ἔκειντο ὄπισθεν τῆς οἰκίας τοῦ πατρός μου. Οἴμοι! παραβάλλων τὴν ἀποπᾶσαν ἐκείνην εὐτυχῆ ἐποχὴν πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν, αἰσθάνομαι τὸ στῆθός μου πιεζόμενον ὑπὸ βαθυτάτης μελαγχολίας. Ἡ δυστυχία, ἡ παντελὴς ἀπώλεια τῆς περιουσίας μου, ἡ ἀπελπιστικὴ θέσις τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς μου καὶ τέλος ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀργαία πατρική μου οἰκία περιῆλθεν εἰς ξένας χεῖρας καταθλίβουσι καὶ καταδυναστεύουσι τὴν καρδίαν μου. Ἐργάζομαι μετὰ ζήλου ἀόκνου, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐπιτύχω αἰσιώτερον μέλλον. Τί νὰ περιμένω; Τί εἶμαι; Εἷς πτωχὸς καὶ δυστυχὴς νέος!... Σὺ εἶσαι πλουσία, Βιλελμίνη, καὶ ἀγνοεῖς τὰς αἰωνίους βασάνους, τὰς ὁποίας ὑποφέρει ὁ πτωχός, ἂν μάλιστα ὑπῆρξέ ποτε πλούσιος! Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ἐκ μαρασμοῦ, διότι ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του· καὶ ἐγὼ ἐπέπρωτο νὰ ἐπιζήσω, ἵνα ὑποστῶ πάσας τὰς πικρίας τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς πενίας. Ἄχ! Βιλελμίνη, ἂν ἡ τύχη δὲν ἐφαίνετο τόσῳ ἄδικος εἰς ἐμέ, θὰ ἐδυνάμην ὑπερηφάνως νὰ σὲ ὀνομάσω σύζυγόν μου, διότι γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ διότι, εἶνε ἀληθές, ἐγεννήθημεν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον· ἀλλὰ σήμερον...

Δὲν προχωρῶ· μὲ παρεκάλεσες νὰ μή σοι γράφω πλέον τὰς λύπας μου, καὶ ὀφείλω νὰ σε ὑπακούσω, Ἀλλὰ τότε, διατί παραπονεῖσαι διὰ τὸ σύντομον τῶν ἐπιστολῶν μου; Πῶς δύναμαι ν' ἀποδιώξω τοῦ νοός μου τὰς θλιβερὰς ταύτας σκέψεις;

Παρηγορήθητι, μετὰ πέντε ἡμέρας θὰ ἦμαι πλησίον σου. Διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους πραφρικῶς θά σοι εἴπω, δὲν ἐπιδοκιμάζω τὰ σχέδιά σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀναγνωρίσῃς τὸ δικαιόν μου. Δὲν θέλω, δὲν ἀπαιτῶ ἄλλο τι παρὰ τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῶ, εἰμὴ τὴν καρδίαν της. Θέλω νὰ ἴδω αὐτὴν εὐτυχῆ, ἀλλὰ θέλω ἐπίσης εἰς ἐμὲ καὶ μόνον νὰ ὀφείλῃ τὴν εὐτυχίαν της.

Εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός, ἀγαθή μου ἐξαδέλφη, πάντοτε ὁ *Κύριος σκυθρωπός*, ὅπως μὲ ὠνόμαζες πρὸ εἴκοσιν ἡμερῶν ἔν τινι ἐπιστολῇ σου, ἐν ᾗ μ' ἐπέπληττες σφοδρῶς διὰ τὸν μελαγχολικὸν χαρακτῆρά μου. Ἀλλὰ πῶς θέλεις νὰ μὴ ἦμαι τοιοῦτος, ἀφοῦ κατατρύχομαι ὑπὸ σκληρῶν ἀναμνήσεων; Πῶς θέλεις νὰ φαίνωμαι φαιδρός, ἀφοῦ ἡ ἀνάμνησις τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν διατηρεῖται πάντοτε ἐν τῷ νῷ μου ζωηρὰ καὶ ἀκμαία; Ὦ! ἐνθυμεῖσαι, Βιλελμίνη, μεθ' ὁποίας χαρᾶς ἐβλέπομεν τὸν ἥλιον δύοντα καὶ πῶς ἐκαλύπτομεν διὰ τῶν χειρῶν μας τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι αἱ οἰκίαι μας περιστοιχίζονται ὑπὸ φαντασμάτων;

Ὦ! τότε ἤμεθα ἄγγελοι, Βιλελμίνη, ἀταβάντες ἐξ οὐρανοῦ, ἀμέτοχοι τῶν θλίψεων τοῦ κόσμου! Ἑσπέραν τινά — ἐνθυμεῖσαι; — ἔδρεψες ἄνθος τι ἐκ τοῦ ἀγροῦ, ὅπερ ὠνόμαζες *Πυθίαν*· εἶνε τὸ *μαντεῖον*, ἀνέκραξες καὶ ἐψιθύρισες τοὺς ὡραίους τούτους στίχους, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ λησμονήσω:

Καὶ τὰ λούλουδα τοῦ κάμπου
Μαδημένα ἐρωτηθῆκαν,
Ὡς καὶ αὐτὰ μοῦ ἀποκριθῆκαν
Πῶς ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς...

Καὶ τὸ βλέμμά σου προσηλοῦτο ἐπ' ἐμοῦ, ὡσεὶ θέλον νὰ μάθῃ ἂν τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν!

Ὦ, πῶς παρῆλθον αἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖναι ἡμέραι, καθ' ἃς ἠγνόουν τί ἐστι λύπη καὶ δὲν ἠσθανόμην ἄλλο τι ἢ τοὺς γλυκεῖς τῆς καρδίας μου παλμούς! Οἴμοι! θὰ ἐπανέλθωσιν ἀρά γε αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι;

Βλέπεις; ἀγαπῶ νὰ ἐπανέρχωμαι εἰς τὸ παρελθόν. Διὰ σέ, ἥτις δὲν ἐδοκίμασες τὰς πικρίας τῆς δυστυχίας, τὰ πάντα βαίνουσιν, ὅπως καὶ πρίν, ἀμετάβλητα, ἀναλλοίωτα, ἀμετάτρεπτα. Ἀλλὰ δι' ἐμέ, ὤ! δι' ἐμὲ τὰ πάντα μετεβλήθησαν καὶ εἶχον δίκαιον ὅτε ἡμέραν τινὰ σοὶ ἔλεγον ὅτι ἡ *ἐλπὶς εἶνε ἐνίοτε ἀπατηλή*. Ναί! δὲν ἔχω ἄλλην παρηγορίαν ἢ τὰς γλυκείας ἀναμνήσεις μου, τὰς ὁποίας θὰ διατηρῶ προσφιλεῖς ἐνόσῳ ἡ τύχη δὲν μειδιᾷ καὶ πρὸς ἐμέ. Ὁ κῦδος ἐρρίφθη πλέον! Ἡ ζωή μου ἤδη συνίσταται εἰς τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις: *ἐργάζεσθαι, ὑποφέρειν, ρέμβεσθαι*.

Χαῖρε, σύντροφε τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, χαῖρε. Εἴθε νὰ μὴ δοκιμάσῃς ποτὲ τὰς πικρίας, ὅσας ἐγὼ ἐδοκίμασα. Ἀγάπα πάντοτε τοὺς πτωχοὺς καὶ παρηγόρει τοὺς τεθλιμμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων μὴ λησμόνει καὶ τὸν δυστυχῆ

Μάξιμον.

Υ. Γ. Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ Εὐλαλία σὲ ἀγαπῶσιν, ὅπως πάντοτε· ἀπόδος τὴν ἀδιαφορίαν των εἰς τὴν σκληρὰν καὶ ἀμείλικτον εἱμαρμένην. Ἄλλως τε μήπως σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς των;

Ὑγίαινε καὶ πάλιν, Βιλελμίνη μου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας θὰ ἦμαι πλησίον σου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς βαθυσκίου καστανέας.

ΣΤ'

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ

Ὁ κύριος Χορβούργ, ὁ πατὴρ τοῦ Μαξίμου, ὑπῆρξε τὸ θῦμα τῆς αἰσχροκερδείας τοῦ κυρίου Μουφόρτ, πατρὸς τῆς Βιλελμίνης. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Μάξιμος ἔτρεφε μῖσος ἀδιάλλακτον πρὸς τὸν ἅρπαγα τῆς περιουσίας του καὶ τὸν φονέα τοῦ πατρός του καὶ οὐδέποτε παρῃτήθη τῆς ἰδέας τῆς ἐκδικήσεως.

Ἤδη, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῶν μυθιστοριογράφων, ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ εἰκόνα ἑνὸς ἑκάστου τῶν προσώπων, ἅτινα παρουσιάζομεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καίτοι φρονοῦμεν ὅτι ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὸν ἀναγνώστην ἂν ὁ μὲν ἔχῃ τὴν ῥῖνα μεγάλην, ὁ δὲ μικράν, ἢ ὁ μὲν τὸ πρόσωπον ὠοειδές, ὁ δὲ στρογγύλον.

Ὅπως δήποτε, θέλοντες νὰ εὐχαριστήσωμεν πάντας ἀνεξαιρέτως, θὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Βιλελμίνη καὶ ἡ Γαβριέλλα ἦσαν ἐξίσου ὡραῖαι εἰς τὰ βλέμματα τοῦ Μαξίμου.

Ἤδη προχωροῦμεν.

Παύει πλέον ἡ παρένθεσις.

**Τ.

Ἕπεται τὸ τέλος.

Ἀήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ὁριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν **10** διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ **20** διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.